

مدرسه تئاتر

به دور از زندگی کولی وار!

اینجا، ده شاگرد بازیگری و کارگردانی، نمایشی را برای فستیوال آوینیون، به کارگردانی اریک لاکاسکاد، تمرین می‌کنند. آنجا، گروه دیگری از شاگردان با دانشجویان کنسرواتوار موسیقی کار می‌کنند که قرار است در پاییز برنامه‌ای را در چهارچوب فستیوال موسیقی استراسبورگ اجرا نمایند. چند دانشجو در کارگردانی و در طراحی صحنه یک کارآموزی عملی درباره اولین اجرای اودیپ مستبد از سوفکل به کارگردانی ژان لویی مارتینلی مشغولند که در کاخ پاپ‌های آوینیون به صحنه خواهد آمد. شاگردان سال دوم برای تماشای فیلم‌های کلر سیمون (Claire Simon) به سینما رفته‌اند. این کارگردان سینما احتمال دارد در سال تحصیلی آینده استاد آنها بشود و فیلم‌هایش اختصاصاً برای این شاگردان نمایش داده می‌شود.

دانشجویان مدرسه تئاتر ملی استراسبورگ (TNS) فوق‌العاده فعال هستند. آنها به دور از یک زندگی کولی وار، سه سال آموزشی پرکار را می‌گذرانند که پراست از درس‌ها، تجربیات زمینه‌ای و کارگاه‌های آفرینشی با ضرب‌آهنگی فشرده. ژان لویی مارتینلی مدیر TNS تأکید می‌کند:

«وظیفه ما تنها فرستادن بهترین و کارآمدترین بازیگران به بازار تئاتر نیست بلکه بیش‌تر تربیت مردها و زنان جوانی است که بلند هستند بگویند: «من» و «من فکر می‌کنم که...».

تخصص‌های سه‌گانه

سه‌گونه تخصص در این مؤسسه طراحی شده است: بازیگری، کارگردانی و طراحی. سال اول مخصوصاً برای آموزش‌های پایه اختصاص یافته که بر حسب رشته‌ها تعیین شده است. کارگردان‌ها به تهیه رساله پژوهش حرفه‌ای می‌پردازند. به طراحان صحنه، طراحی دکور و لباس را می‌آموزند. بازیگران علاوه بر بازی دراماتیک، روی بدن، صدا و موسیقی کار می‌کنند. سه رشته دروس مشترک تاریخ تئاتر، تحلیل نمایش و فلسفه هنر را با هم می‌گذرانند. همه این درس‌ها در

به مناسبت اجرای نمایشنامه «رویای یک شب تابستانی» از شکسپیر توسط شاگردان مدرسه TNS تئاتر ملی استراسبورگ

سال‌های دوم و سوم در کلاس‌های صبح ادامه می‌یابد ولی بعد از ظهرها و عصرها اختصاص به کارگاه‌هایی دارد که در یک دوره شش یا هشت هفته‌ای، بازیگران طراحان و کارگردان‌های هر سال را دور یک طرح مشترک تئاتر، سینما و یا متن نوشتاری گرد می‌آورند. آتین پومره (Etienne Pommeret) بازیگر، کارگردان و مسؤل رشته بازی می‌گوید:

— کار بازیگر مبتنی بر شناخت انسان‌ها و طبیعتاً خویشتن خویش است برای اینکه در روی صحنه و رای خویشتن زندگی کنند.

کارآموزان بازیگری این کار را طی درس‌های اجرا، بدیهه‌سازی و همچنین بازی با ماسک می‌آموزند.

مارک پرو (Marc Proulx) می‌گوید:

— بازی با ماسک‌ها و بازی دلکمی، گویایی حرکات بدن را توسعه می‌دهد و فضای تخیل را بازتر می‌کند.

آموزش بازیگران شامل درس‌های صدای گفتاری و صدای آوازی و انواع فنون بدنی و جسمانی است. آموزش نواختن یک ساز نیز اجباری است.

با کارگاه‌ها، دانشجویان در حیات خلاقیت هنری نفوذ می‌کنند که به نظر مدیر TNS عبارت است از «جای دادن بازیگر در یک کار آموزشی بی‌آنکه سریعاً وارد کار نمایش شود. مدرسه باید به شاگردان فرصت خودشناسی و اندکی سرگشتگی بدهد برای اینکه بلافاصله تسلیم این تولیدگری که جامعه ما را بیمار کرده نشوند».

امسال ژان لویی مارتینلی کارگاهی را با مضمون «تئاتر و فلسفه» دنی‌گنون اداره کرده است. بازیگر کریستین گانیو، عضو دائمی TNS، شاگردان سال دوم را با نمایش فدر وارد موسیقی راسین خواهد کرد. در آغاز سال تحصیلی این دانشجویان با هم توسط لوکسارونکونی، کارگردان ایتالیایی و مدیر تئاتر رم هدایت خواهد شد تا روایتی از نمایشنامه امشب بدیهه‌سازی می‌کنیم از پیراندللو را اجرا کنند. این

نمایش طوری تنظیم خواهد شد که تعداد اشخاص بازی آن متناسب با تعداد شاگردان باشد....

در جریان آخرین سال آموزش در مدرسه، همه دانشجویان فیلمی را نیز با کارگردان آن تهیه و فیلم‌برداری می‌کنند تا با این شعبه از هنر نیز آشنا شوند. مارتینلی از زمان ورود خود به استراسبورگ در ۱۹۹۳، پیوندها و همبستگی‌های تئاتر و مدرسه را با درام‌نویسان معاصر محکم‌تر کرده است. انزو کورمان (Enzo Cormann) یا اوژن دوریف (Eugène Durif) بارها به مدرسه دعوت شده‌اند. رمان‌نویسی مثل ژاک سیرنا (Jacques Serena) که هرگز نمایشنامه ننوخته بود، سفارش نوشتن نمایشنامه‌ای به نام ریمبل را از TNS دریافت کرد و این نمایش امسال در پاریس و استراسبورگ بازی شد.

علاوه بر این، شاگردان بازیگری، کارگردانی و طراحی در کارگاه‌های نویسندگی شرکت می‌کنند. گروه سال سوم به راهنمایی انزو کورمان، قبل از پرداختن به نوشتار دراماتیک، آزادانه می‌نویسند و علاقه‌مندی به این طرح آنچنان است که حدود ده نمایشنامه کوتاه ابداع شده است. این نمایشنامه‌ها در فستیوال امسال از ۱۵ تا ۲۵ ژوئیه در صومعه کوللزبال به نمایش درآمد.

در پایان تحصیلاتشان، شاگردان TNS، مثل شاگردان کنسرواتوار ملی هنر دراماتیک پاریس، از ساختار محکمی برای ورود به حرفه تئاتر برخوردار می‌شوند. کارگردانان خیلی زود کار پیدا می‌کنند ولی برای بازیگران و طراحان وضع دشوارتر است. در برابر آسیب‌پذیری این حرفه، TNS و کنسرواتوار پاریس همچون دژهایی جلوه می‌کنند. بر حسب تحقیقات منتشره در نشریه حرفه بازیگری، در ژانویه امسال، این مؤسسات بسیار منضبط بهترین اشتغال را تأمین می‌کنند. شاگردان قدیمی آنها تا سنی بسیار بالاتر از متوسط کار می‌کنند. در حرفه‌ای که در آن روابط شخصی اولویت دارد، این مدارس شبکه کارآمدی را در تمام طول زندگی فعال تشکیل می‌دهند.